

ЖИВОПИСЕЦЪ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смѣхурко,

Въвв долната стая у съседа Бая дойде да живѣе единъ живописецъ. Кой човѣкъ се казва живописецъ — знаешъ. Тоя, който толкозъ майсторски рисува, че когато гледашъ негова картина — жива ти се струва.

Тоя живописецъ се казва по име Теодоси Рачевъ. Ала ние мирни нали не седиме. Викаме му всички Босъо Щъркокрачевъ. Защото картини когато рисува, краката си дълги все боси изува.

Той често отваря низкия прозорецъ и съ насъ разговаря. Па и ние често, безъ всѣка покана, по прозорца висимъ. Веднажъ, безъ да щеме, стѣклото строшихме. Честно и почтено ний си го платихме. Но сами разбрахме, че съ нашата дружба малко прекалихме. Докато най-после рисувачътъ рече:

— Моля, патиланци, ако е възможно, идвайте при мене по-рѣдичко вече. Трѣбва да призная, че деца обичамъ. Ала припрѣнъ падамъ. Не мога да траятъ моя прозорецъ всѣки часъ да кичатъ.

Дана отговори:

— Ами ако дойдемъ, какво ще ни сторишъ?

— Тогазъ ще ви хвана, ще

ви поналажа.

— Ще ни хванешъ, знаемъ, ала ако можешъ.

Право каза Дана. До единъ сме ние отлични бѣгачи. Никой дългокрачо не може ни хвана, като Крали-Марка ако ще да крачи!

Рисувачътъ рече да се поизпита, ала не сполучи. Додето излѣзе, та да ни подгони, ний литвахме дружно като рой врабчета, стреснати отъ куче.

И пакъ всѣкидневно правѣхме посети на нашия майсторъ. Кичехме редовно низкия прозорецъ, а пѣкъ рисувачътъ единъ день пакъ рече:

— Скоро, патиланци, ще ви хвана вече. Тогазъ му мислете!

Ние не разбрахме що ще ни сполети.

Сутринта се сбрахме и Гана подхвана:

— Да идемъ да видимъ нашия приятелъ! Видѣхъ, като идѣхъ, че взелъ да рисува баба Цоцолана.

— Така ли? Да идемъ!

— По-скоро да видимъ какъ ще я докара!

— Дано е по-млада, че тя не обича да се гледа стара!

И ний полетѣхме. Следъ мигъ до прозорца изправени бѣхме. Гледаме — навжтре, близу до стената, рисувачътъ седналъ съ